

Tieši pareizajā augumā

*Trīnai nepatika būt
atšķirīgai.*

Ričards M. Romnijs
Baznīcas žurnāli
(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Tu esi tik maziņa!" Saša teica. „Mums tevi vajadzētu saukt par sīciņo Trīnu.”
Trīna centās pasmaidīt. Citi bērni skolā bieži viņu ķircināja par viņas mazo augumu. Viņa jau piedzimstot bija sīciņa, un viņa nebija izaugusi tik ātri kā pārējie bērni. Taču viņai nepatika tikt dēvētai par sīciņo Trīnu. Viņai nepatika būt atšķirīgai.

„Tu esi tik maziņa, ka varbūt tā arī nekad neizaugsi,” teica Makss, kad viņi starpbrīdī devās ārā.

„Es zinu, ka esmu maza,” Trīna teica. „Taču es tur neko nevaru darīt. Iesim spēlēties!”

Trīna skrēja, lai kopā ar pārējiem uzspēlētu futbolu. Viņi spārdīja bumbu šurpu turpu. Visiem kopā bija jautri.

Taču Trīna drīz vien ļoti sagura. Viņa pame-ta spēli un lēni devās projām, lai apsēstos zālājā.

Drīz pie viņas pienāca viņas draudzene Džosija. Džosija apmeklēja arī viņas Sākumskolas klasi.

„Vai ar tevi viss ir kārtībā?” Džosija vaicāja.
„Jā,” Trīna teica. „Man vienkārši vajag

atpūsties. Kad es daudz skrienu, man ir grūti paelpot. Man nav visai stipras plaušas.”

Džosija apsēdās līdzās Trīnai. Viņas plūca zāles stiebrus, izgatavojot nelielus gredzen-tiņus un aproces. Viņas runāja par skolu, saviem draugiem un mājas darbiem.

„Es dzirdēju Sašas teikto,” Džosija teica. „Man žēl, ka viņa tevi nosauca par sīciņo Trīnu.”

Trīna tikai pamāja ar galvu.

„Es domāju, ka tu esi tieši pareizajā augu-mā!” Džosija teica.

Trīna pasmaidīja. Viņa pasniedza Džosijai zāles stiebru aproci, ko bija izgatavojusi.

Nākamajā svētdienā Trīna gatavojās doties uz baznīcu. Viņa uzgērba kleitu un saķemmēja matus. Tad viņa īgni palūkojās uz savām mazajām kurpītēm skapī. Viņa bija pārlicināta, ka nevienam citam viņas Sākumskolas klasē nebija tik mazu kurpīšu.

Trīna lēni šļūkāja kājas, ejot pa baznīcas gaiteni. Pie Sākumskolas klases durvīm viņu sagaidīja Džosija.

„Mums tev ir kāds pārsteigums!” Džosija teica. „Nāc, paskaties!”

Kad Trīna iegāja klasē, pārējie bērni kopā ar skolotāju, māsu Botu, norādīja uz koši izrotātu tāfeli. Tā bija aplīmēta ar sirsniņām. Uz sirsniņām bija zīmītes, kur bija teikts: „Trīnai ir liels smaidis!” „Trīnai ir plaša sirds!”

„Vai tev patīk?” jautāja Džosija. „Māsa Bota palīdzēja mums to sagatavot.”

„Man ļoti patīk,” Trīna atbildēja. „Paldies!”

„Mēs gribējām atgādināt tev kādu lie-lu patiesību,” teica māsa Bota. „Debesu Tēvs mīl ikvienu no mums. Īsu. Garu. Lielu. Mazu. Viņa skatījumā tam nav nozīmes. Mēs visi esam Viņa bērni, un Viņš mīl katru no mums.”

Trīna pacēla skatu uz tāfeli ar pielīmēta-jām sirsniņām un plati pasmaidīja. ●

Šie notikumi norisinājās ASV.

